

II.

(De pauzemuziek deint weg en het licht op de lege scène gaat aan. Na een beat komt (Daniel), in het kostuum om 'Hamlet' te beginnen, nerveus op)

(DANIEL): Hallo. *(wacht op een antwoord)* Heeft u een gezellige pauze gehad ? *(wacht op een antwoord)* Ja ? Wat heeft u gedaan ? *(wacht op een antwoord)* Stond er een lange rij aan de damestoiletten ? *(natuurlijk stond die er)* Ja, ik haat dat. Hum, (Jess) en (Adam) zijn nog niet terug. Het feit is, (Jess) heeft tijdens de pauze getelefoneerd. Hij heeft (Adam) teruggevonden aan de luchthaven, waar hij een vliegtuig wilde nemen. Hij zei dat ik, in afwachting van hun terugkomst, de sonnetten moest behandelen. *(pauze)* Shakespeare schreef 154 sonnetten. Ik heb ze samengebald op deze steekkaart... *(haalt een steekkaart tevoorschijn)* en ik was aan het denken, wat we misschien konden doen, is ze in het publiek doorgeven. Als we bijvoorbeeld hier beginnen, bij u *(wijst iemand in het publiek aan)* u neemt de kaart, leest ze, geniet ervan, en geeft ze dan door aan de persoon naast u, en zo verder tot op het eind van de rij, en dan geeft u ze door aan de rij achter u, en zo verder heen en weer en heen en weer en heen en weer. En heen en weer en heen en weer en heen en weer... En tegen de tijd dat het bij u is *(achteraan in de zaal)* zouden (Jess) en (Adam) terug moeten zijn. Dus als we hier een beetje zaallicht zouden kunnen krijgen... Neem het gewoon aan, lees het en geef het door aan de persoon naast u.

((Jess) komt de zaal achterin binnen, de nog steeds onwillige (Adam) achter zich sleurend)

(DANIEL): (Jess) en (Adam), dames en heren !

(JESS): *(sleurt (Adam) de scène op)* Sorry dat het zolang geduurd heeft...

(ADAM): *(schreeuwend)* Ik wil het niet doen ! Het is gewoon te groot. Het heeft zo vele woorden...

(JESS): We kunnen het, vent. We kennen 'Hamlet' van voor naar achter en van achter naar voor.

((Adam) begint te snotteren en te hoesten)

(JESS): O nee, niet dat opnieuw ! *(houdt zijn bloes voor (Adam) om zijn neus te snuiten)*. Hier, (Adam). Snuit. Snuit ! *(Hij doet het)* (Daniel), neem hem mee naar achter en kalmeer hem. Ik zal hier ondertussen de intro doen.

((Daniel) en (Adam) verdwijnen, (Jess) bekijkt het snot op zijn bloes)

(JESS): Ik durf ervoor wedden dat Senne Rouffaer dat niet moet doen. Wel, nu in elk geval toch niet meer. *(tot de technieker)* (Bob), kan ik hier een beetje sfeerlicht krijgen, alstublieft, om de scène te zetten voor misschien het grootste drama uit de Engelse literatuur ? 'Hamlet... de tragedie... van de prins... van Denemarken.' Plaats: Denemarken. Tijd: een hele tijd geleden. De kantelen van het kasteel van Elsinore, ergens rond middernacht. Twee schildwachten komen op. *(af... Na een beat horen we offstage, met zachte stem)* Allee vooruit, (Adam)! Ga op !

(ADAM): (o.s.) Nee, ik wil niet.

(JESS): (o.s.) Komaan, ge hebt het beloofd.

(ADAM): (o.s.) Nee, nee, nee...

(De escalerende discussie wordt bruusk afgebroken door het geluid van een slag, gevolgd door het geluid van (Adam), die zijn neus snuit. (Adam) komt op als Bernardo, zijn neus afvegend ; (Daniel) komt aan de andere kant op als Horatio)

(A)/BERNARDO : « Wie 's daar ?

(D)/HORATIO : Nee, gij eerst. Blijft staan en onthult uzelf

(A)/BERNARDO : Lang leve de koning !

(D)/HORATIO : Bernardo ?

(A)/BERNARDO : Hemzelve ! 't Heeft al twaalven geslagen. Gaat naar bed, Horatio.

(D)/HORATIO : Voor het aflossen, veel dank.

(A)/BERNARDO : Wel, goedenacht.

(D)/HORATIO : Houdt stil, zwijgt. Kijkt, wat daar komt !

(De geest van Hamlet's vader komt op. Wel, eigenlijk is het gewoon een stinkende sok met een vrolijk gezichtje opgetekend, bengelend aan een vislijn achter de scène. Maar het is desondanks zéér schrikwekkend. Jess maakt kreunende spookgeluiden vanuit de coulissen)

(A)/BERNARDO : Ziet, Horatio, het wilt toegesproken worden.

(D)/HORATIO : Wat zijt gij ? Bij God, ik beveel u, spreekt !

((Jess) maakt het geluid van een kraaiende haan en de sok verdwijnt)

(D)/HORATIO : 't Is weg !

(A)/BERNARDO : Het stond op het punt te spreken, toen de haan kraaide.

(D)/HORATIO : Laat ons de wacht afbreken, en ik raad aan, laat ons wat we vannacht gezien hebben, onthullen aan...

SAMEN : Hamlet, prins van Denemarken !

(Samen af. (Jess) op als Hamlet, klassiek gekostumeerd : zwarte collans, broek, wambuis, hoed, dolk,...)

(J)/HAMLET : O, dat dit al te vaste vlees zou smelten,
ontdooien en oplossen in de dauw.
Dat het tot dit moest komen, pas twee maand dood.
Zo teder voor mijn moeder. Zwakheid, uw naam is vrouw.
(wijst een vrouw in het publiek aan) Ja, gij !
Getrouwd met mijn oom, mijn vaders broeder.
Het gebräad voor de begraiving werd koud opgediend
aan de huwelijkstafel.

(Hij knielt en begint ongecontroleerd te snotteren; een zeer indrukwekkend tentoonspreiden van melancholie, een prestatie waar William Shatner fier op zou zijn. Horatio en Bernardo verschijnen en kijken hoe Hamlet weent. Bernardo knikt Horatio toe om Hamlet te naderen. Horatio treedt naar voor ; Bernardo verdwijnt)

(D)/HORATIO : Mijn heer !

(J)/HAMLET : Horatio !

(Ze begroeten mekaar met een erg onnozele 'Wittenberg-universiteit-Deense-club' handdruk)

(J)/HAMLET : Me dunkt dat ik mijn vader zie.

(D)/HORATIO : Waar, mijn heer ?

(J)/HAMLET : In het oog van mijn geest, Horatio.

(D)/HORATIO : Mijn heer, ik geloof dat ik hem gisternacht zag.

(J)/HAMLET : Zag wie ?

(D)/HORATIO : De koning, uw vader

(J)/HAMLET : De koning mijn vader ? Waar was dat ?

(D)/HORATIO : Op het terras waar we wacht hielden.

(J)/HAMLET : 't Is zeer vreemd. Ik zal vanacht wacht houden.
Misschien zal't weerkeren. 't Is niets goeds.
O, ware het reeds nacht !

(Het licht verandert plots van warm daglicht naar koud middernachtblauw met maanlicht. De snelle verandering verrast (Jess) en (Daniel). Ze steken goedkeurend hun duim op naar de technikers en beginnen dan plots 'koud' te spelen)

(J)/HAMLET : De lucht bijt scherp. Het is erg koud.

(D)/HORATIO : Kijkt, mijn heer, het komt !

(J)/HAMLET : Engelen en boden van genade, beschermt ons.
Er stinkt iets in de staat Denemarken.

((Adam) op als de geest van Hamlets vader. Hij draagt een spookachtig gewaad dat een beetje doet denken aan een stinkende sok)

(A)/GEEST : Hoort mij !

(J)/HAMLET : Spreekt. Ik ben gebonden te horen.

(A)/GEEST : Zoals gij ook zijt te wreken, wanneer gij zult horen.
Als gij ooit uw geliefde vader hebt bemind,
wreekt zijn valse en onnatuurlijke moord

(J)/HAMLET : Moord !

(D)/HORATIO : Moord !

(A)/GEEST : Het serpent dat uw vaders leven stak,
draagt thans zijn kroon

(J)/HAMLET : Mijn oom.

(D)/HORATIO : Uw oom !

(A)/GEEST : Laat het koninklijk bed van Denemarken
geen nest van incest worden.

(J)/HAMLET : Incest !

(D)/HORATIO : Een nest !

(A)/GEEST : Adieu, Hamlet, vergeet mij niet ! *(af)*

(D)/HORATIO : Mijn heer, dit is vreemd !

(J)/HAMLET : Er is meer tussen hemel en aarde, Horatio,
dan in uw wijsheid wordt gedroomd. Dus... *(slaat hem)* bolt het af ! *(Horatio af)*
Hierna lijkt het mij gepast om me op groteske wijze te misdragen. De tijd springt uit de band. O
vervloekt, dat ik geboren ben om op het rechte pad te blijven.

(Hamlet probeert bij het afgaan 'op het rechte pad' te blijven, maar botst daarbij tegen het decor en valt. Hij verlaat de scène en we horen opnieuw een botsing in de coulissen; een rolschaats rolt over de scène. (Daniel) komt op als Polonius en bekijkt de voorbijrijdende rolschaats. Hij is een bevende oude man. Hij neemt zijn tijd, waggelt naar voor, steekt zijn kunstgebit goed, schraapt de keel en...)

(D)/POLONIUS : Vraagt niemand om geld, maar leent er ook geen uit.
(Hij is duidelijk tevreden met zichzelf, draait en waggelt naar de deuropening, waar hij omvergelopen wordt door (Adam) als een schreeuwende Ophelia)

(A)/OPHELIA : Mijn heer, toen ik op mijn kamer zat te naaien,
komt daar prins Hamlet, met ontknoopt gewaad,
geen hoed op zijn hoofd, bleek als zijn hemd,
zijn knieën tegeneen kloppend, en met een blik,
waar zoveel smart uit sprak, alsof hij was gelost
uit de hel om gruwel te spreken, staat hij plots voor mij.

(D)/POLONIUS : Helemaal zot van u ?

(A)/OPHELIA : Ik weet niet.

(D)/POLONIUS : Dit is d' opperste verrukking van liefde.
Ik heb de grond van Hamlet's waanzin ontdekt.
Daar kort-zijn de ziel is van 't vernuft, zal ik kort zijn :
hij is zot.

(Hamlet komt een boek lezend op ; waanzin veinzend)

Kijkt, daar komt de arme stakkerd, lezend
Gaat heen, ik verzoek u. (*Ophelia af*)
Hoe gaat 't, mijn goede heer Hamlet ?

(J)/HAMLET : Goed, godzijdank.

(D)/POLONIUS: Herkent u mij, mijn heer ?

(J)/HAMLET : Zeer zeker wel. Gij zijt een vishandelaar.

(D)/POLONIUS : Wat leest ge daar, mijn heer ?

(J)/HAMLET : Woorden, woorden, woorden.

(D)/POLONIUS : (*terzijde*) Al is dit waanzin, toch is het logisch. »

(A)/OPHELIA : (*steekt het hoofd binnen*) Vader, de acteurs zijn hier en willen u onmiddellijk spreken dus kunt ge beter zo vlug mogelijk naar hier komen want ze willen iets ik weet niet wat ze willen maar ge kunt maar beter opschieten... (*Ze verdwijnt; Polonius volgt*)

(J)/HAMLET : « 'k Ben slechts gek bij noord-noordwest. Als de wind zuidelijk is, kan 'k een koe van een paard onderscheiden.
Ik laat die spelers iets spelen als
de moord op mijn vader, in 't aanschijn van mijn oom.
'k Observeer zijn blik. Als hij nog maar verbleekt,
weet ik wat te doen. Het stuk is de val
waarin ik zijn geweten vangen zal.

(Hij knielt en trekt zijn dolk; met stijgende intensiteit)

(J)/HAMLET : Te zijn of niet te zijn, dat is de vraag.

Is het nobeler voor de geest te lijden
onder de pijlen van het misdadig lot
dan wel de wapens op te nemen en
die zee van plagen te verslaan.

(zeer intens nu, misschien een beetje té)

(J)/HAMLET : Sterven, slapen... »
of gewoon een uiltje vangen en hopen dat ge op tijd wakker wordt voor het eten want ge moet
nog guacamole klaarmaken voor twaalf man en ge kunt gewoon de druk van die monoloog niet
aan !!!

((Jess) stort ineen. (Daniel) en (Adam) komen hem snel troosten)

(J)/HAMLET : Ik kan het niet !

(ADAM): Luister, (Jess), (Daniel) en ik hebben erover gesproken in de kleedkamer, en ge moet
die monoloog niet doen als ge niet wilt.

(JESS): Ik ben zo beschaamd.

(ADAM): Dames en heren, u moet hem excuseren. Het is een zeer zware, emotionele monoloog,
en hij staat de laatste tijd onder zware druk, door wat er gebeurd is met Paulien...

(JESS): Paulien!!!

(DANIEL): Paulien is (Jess) 's favoriete personage in 'Thuis'. En hij is nog altijd van streek
omdat... *((Daniel) brengt het publiek op de hoogte van Paulien's trauma van de dag)*

(ADAM): Wel, in ieder geval, denk ik dat we deze avond die monoloog maar moeten overslaan.
Het spijt me als iemand zich bedrogen voelt, maar wij vinden het in elk geval een sterk over-
schatte monoloog. Ik bedoel, Hamlet wordt verondersteld na te denken over hoe hij zijn oom van
kant zou maken, maar in de plaats daarvan spreekt hij over zichzelf van kant maken. Wij vinden
dus dat dat zijn personage alleen maar verzwakt. Dus slaan we het gewoon over en gaan naar een
later moment in het stuk.

(DANIEL): Zullen we verdergaan tot de stuk-in-het-stuk-scène ?

(ADAM): Ja, we gaan gewoon een heel stuk vooruit, zodat u niet echt iets moet missen.

(DANIEL): Wacht eens een minuut. Er is nog die andere monoloog van Hamlet. Ik weet niet of
we die er ook moeten uitgooien.

(ADAM): O, de welk-een-meesterwerk-is-de-mens-monoloog ?

(DANIEL): Ja.

(ADAM): Juist. Wel, er is die monoloog die als volgt gaat : « Ik heb laatst, waarvoor weet ik niet, al mijn vrolijkheid verloren, al mijn gewone daden opgegeven; en inderdaad, mijn stemming is zo zwaarmoedig dat dit schone kader, de aarde, mij een kaal voorgebergte lijkt ; dit uiterst voortreffelijk baldakijn, de lucht, kijkt, dit prachtig overhangend firmament, dit majestueuze dak versierd met gouden vonken, schijnt mij niets anders te zijn dan een vieze en verderfelijke verzameling van dampen. Welk een meesterwerk is de mens. Hoe nobel in rede, hoe eindeloos in vermogen, in vorm en beweging hoe nauwkeurig en beminnelijk ; in daden hoe gelijk een engel ; in bevattingsvermogen hoe gelijk een god. De schoonheid van de wereld ; het toonbeeld van de dieren ; en toch, wat betekent dit wezenlijk element van stof voor mij ? De mens behaagt me niet. »

(Hij heeft de tekst eenvoudig, rustig, zonder de minste interpretatie gebracht. Je kan een speld horen vallen)

(DANIEL): Dus we slaan die monoloog over en gaan meteen door naar de moordpartij.

(Ze willen de scène verlaten, dan herinnert (Daniel) zich iets)

(DANIEL): Wacht eens even. Wat doen we met de ga-naar-het-klooster-scène ?

(JESS): O ja, laten we die maar heel vlug doen.

(ADAM): Nee, dat kan niet. Ik heb het juiste kostuum niet aan.

(DANIEL): Maar het moet. Dat is essentieel voor de plot.

(ADAM): Ik kan het niet ! Ik zit ook niet in het juiste personage. Ophelia is een zeer moeilijk en complex personage.

(DANIEL): Maar nee, dat is gemakkelijk.

(ADAM): Dat is niet waar.

(DANIEL): Dat is wel. Iedereen zou dat personage kunnen spelen. Mijn moeder zou dat personage kunnen spelen. Die mevrouw daar (*wijst iemand in het publiek aan*) zou dat personage kunnen spelen.

(JESS): Wel, laten we haar dan halen om het te spelen... Ik krijg er hoofdpijn van !

((Jess) en (Daniel) gaan de 'vrijwilliger' uit het publiek halen en brengen haar de scène op)

(ADAM): Zeg mannen, dat is niet eerlijk. Komaan (Jess), ik heb u toch ook niet gedwongen om uw monoloog te doen. Ge kunt toch niet zomaar één of andere pipo de scène opsleuren om Ophelia te spelen !

(JESS): Dat is geen pipo, en daarbij, ze was vrijwilliger. (*tot vrijwilliger*) Ok, eerst en vooral, wat is uw naam ?... (*ze antwoordt*)... Vindt ge het erg als we u '(Bob)' noemen ? Dat is iets gemakkelijker om te onthouden. Ok, (Bob), dit is een heel gemakkelijke scène...

(ADAM): Het is verschrikkelijk moeilijk.

(JESS): Hamlet heeft een relatie gehad met Ophelia, maar door al wat er gebeurd is met zijn vader en zijn moeder en zijn oom en blablabla, wil hij haar niet meer zien...

(ADAM): Hij hangt de lul uit.

(JESS): Hij maakt zich vreselijk druk en zegt haar dat ze uit zijn leven moet verdwijnen. Hij zegt : « gaat naar een klooster ». Nu, in onze versie van deze scène, zal Ophelia alleen maar antwoorden door te gillen. Dat is alles wat ze doet. Hamlet zegt : « gaat naar een klooster » en Ophelia gilt. Ok ? Laten we het eens proberen.

(ADAM): *(geeft haar een duwtje in het voorbijgaan)* Succes.

(JESS): *(een pauze ; (Jess) maakt zich klaar door een paar keer diep te ademen en met de vingers door het haar te gaan)* « Gaat naar een klooster ! » *(de vrijwilliger gilt, waarschijnlijk niet erg goed)*

(DANIEL): Hebt ge dat gehoord, (Adam)? Ik denk dat dat heel goed was.

(JESS): Het was ok.

(ADAM): Nee, het trok nergens op, echt. Ik bedoel, ik wil nu niet onnozel doen, maar ge zijt geen actrice, en het is er aan te zien. Ge had duidelijk geen benul van wat er in het hoofd van Ophelia omging.

(JESS): Acteurs maken gebruik van wat ze ‘subtekst’ noemen, (Bob).

(DANIEL): Of ‘innerlijke monoloog’.

(ADAM): Precies. En dat had ge niet, en bijgevolg was uw prestatie plat en ééndimensionaal. Maar ik vind wel dat ge veel inzet toonde. En veel moed. En veel – zoals Shakespeare zou zeggen – ‘gotspe’... *(schaamteloze brutaliteit)* en ik vind dat we daarrond een workshop moeten houden. Ik denk dat we hier echt een belangrijk moment zouden kunnen van maken. Eigenlijk, *(tot de lichtman)* (Bob) ? Kunt gij het zaallicht eens aandoen, alstublieft ? *(het zaallicht gaat aan ; tot publiek)* Want ik denk dat we iedereen hierbij moeten betrekken. U weet wel, kwestie van een ondersteunende omgeving te creëren voor (Bob) hier. Misschien kunnen we iedereen laten spelen wat er in het hoofd van Ophelia omgaat. Bijvoorbeeld, door iedereen op te delen in Ophelia’s identiteit, haar ego en haar superego...

(JESS): O ja, zoals een Freudiaanse analyse !

(ADAM): Jaah, een Pink Floydiaanse analyse !

(DANIEL): Pink Fl... ? Ik heb hem!

(JESS): Cool! En ik heb hém, het ego! *(grabbelt iemand uit het publiek en duwt hem de scène op)*

(ADAM): (*tot die iemand*) Dus gij speelt de rol van Ophelia's ego. Op dit ogenblik in het stuk is haar ego grillig, verward... het is een ego op de vlucht.

(JESS): Geweldig ! En we zouden dus graag hebben dat gij dat symboliseert, (Bob), door – o, vindt ge het erg als we u (Bob) noemen ? – we zullen dit symboliseren door u werkelijk heen en weer te laten lopen over de scène. Wilt u dat eens proberen ? Nu direct, gewoon...

ALLEN : Allee, go, go, go, go, go ! (*het ego loopt*)

(DANIEL): Ok, iedereen in de eerste drie rijen, jullie gaan Ophelia's identiteit zijn. Haar identiteit is thans verward, het is een wirwar, het verdrinkt in een zee van alternatieven. Dus iedereen, handen in de lucht, zwaai ze heen en weer, zo een beetje golvend, en zeg (*met falsestem*) « misschien... misschien niet... misschien... misschien niet... » Ok, dat is goed. Spaar nog een beetje voor straks.

(JESS): (*vittend op een minder enthousiast lid van de identiteit*) Wel, wat was uw probleem ? Ge waart niet aan het meedoen met de rest van de groep. Ge weet toch wat dat betekent, nee ? Ge gaat het nog eens opnieuw doen, maar dan...

ALLEN : HELEMAAL... ALLEEN !

(DANIEL): Ge moet niet verlegen zijn. Er is niemand die kijkt. (*Ze dwingen de onwillige om het alleen te doen*)

(ADAM): Ik weet niet, maar ik voel heel veel liefde in deze zaal. Dus waarom laten we niet iedereen achter de eerste drie rijen Ophelia's superego zijn ? Dat is de laatste psychologische component. Het superego zijn die sterke, moraliserende stemmen in uw hoofd die u precies vertellen wat ge moet doen. Ze zijn zeer krachtig, heel moeilijk af te schudden... sommige mensen schudden ze nooit van hun leven af... zoiets als het katholicisme. Het is een erg complex onderdeel van de psyche, dus (Jess), help me hier eens een beetje...

(JESS): (*zijn degen trekkend*) Ok.

(ADAM): Waarom verdelen we het superego niet in drie delen ? Laten we iedereen van waar (Jess) met de degen aanduidt...

((*Jess*) wijst met zijn degen, 'snijdt' het linker derde van het publiek af)

(ADAM): ...aan mijn linkerkant sectie A zijn. Iedereen van aan (Jess) tot hier (*duidt het middelste derde aan*), jullie zijn sectie B. En iedereen hier aan mijn rechterkant, jullie zijn sectie... ? (*hij spoort het publiek aan om te antwoorden, ze roepen : C*) Ja, zo moeilijk is het toch niet, hè ? Nu, sectie A is het mannelijk deel van Ophelia's geest, de drijfveer bij wijze van spreken. En ik wil dat jullie daar een repliek van Hamlet voor gebruiken. Ik wil dat jullie zeggen : « ga naar een klooster ». Laten we het proberen. Sectie A ? (*ze roepen*)

(DANIEL): Sectie A, dat was verschrikkelijk.

(ADAM): Komaan, mensen, werk eens een beetje mee. We willen het heel luid, heel scherp. Sectie A ? (*ze roepen*)

(JESS): Ja ! Dat was al veel minder totaal zielig !

(ADAM): Ok, sectie B. Jullie zijn de stem van de ijdelheid, die zegt: in godsnaam, doe iets met uzelf. Doe een beetje make-up aan of zo – (*tot de vrijwilliger*) dat is niet kwaad bedoeld – echt, dat komt rechtstreeks uit de tekst van Shakespeare – (*terug tot het publiek*) en ik zou willen dat jullie zouden zeggen : « leg het er vingerdik op ! » Sectie B ? (*ze roepen*) Wauw, sectie A, jullie kunnen nog iets leren van sectie B. Ok, sectie C, we hebben jullie tot het laatst gehouden omdat jullie de allerbelangrijkste component zijn, want we gaan jullie gebruiken om dit in een moderne context te plaatsen, want we willen dat Ophelia nog relevant is voor de vrouw van vandaag. Dus goed, ze wilt misschien wel macht,... maar ze wilt haar vrouwelijkheid niet verliezen. Ze wilt een belangrijke zakenvrouw zijn, maar ze wilt tegelijk ook kinderen hebben. En ergens diep in haar psyche is ze het beu om de verwaarloosde hippe griet te zijn en wil ze zichzelf laten gelden (*hij laat zich meeslepen*) en ze wil gewoon zeggen : « luister, geen gezever, Hamlet, mijn biologische klok is aan 't tikken en ik wil nú kinderen ! » Het is die onderdrukte angst...

(JESS): (*tot publiek*) Dus waarom laten we jullie dat niet zeggen ?

(ADAM): Ok, ja, sectie C, we laten jullie zeggen :...

ALLEN: « Geen gezever, Hamlet, mijn biologische klok is aan 't tikken en ik wil nú kinderen! »

(ADAM): Laten we het eens proberen, ja ? Sectie C ?... (*Ze roepen. Tot vrijwilliger*) En nu, (Bob), gaan we al die elementen laten meespelen, de identiteit, het ego, het superego...

(JESS): de biologische klok...

(DANIEL): « Misschien... misschien niet... »

(ADAM): En nu is het uw taak als actrice om al die elementen op te nemen, te synthetiseren binnenin uw ziel, en dan, op het moment van de waarheid, bouwen we met zijn allen naar een staat van opperste waanzin, we stoppen alles, alle aandacht gaat naar u, en gij slaakt die gil die Ophelia belichaamt. Ah, ze kan amper wachten. En denk eraan, wat er ook gebeurt...

ALLEN : Speel 'naturel' !

(ADAM): Ok, we beginnen met het ego.

(JESS): Klaar, (Bob) ? Op uw plaats, klaar, start ! (*het ego loopt heen en weer over de scène*)

(DANIEL): Identiteit, armen omhoog. « Misschien... misschien niet... »

(ADAM): (*opbouw naar de opperste waanzin*) Sectie A... Sectie B... Sectie C... A... B... C... C... A, B, A, C, BABCA. Ok, STOP !

(IEDEREEN WIJST EROP DAT OPHELIA MOET SCHREEUWEN. Als ze dat doet, wordt ze gevat in rood spotlicht. Haar gil stopt, het publiek wordt wild, ze groet. (Adam) kust haar voeten, (Daniel) verwijderd (Adam)'s tong van haar schoen en begeleidt haar terug naar haar plaats. De zaallichten gaan uit en (Jess) en (Adam) verlaten de scène.)

(DANIEL): Tjonge, we hebben daar echt wel iets gedeeld, hè ? Maar we wijken af. Terug naar 'Hamlet'. Derde bedrijf, scène twee, de beruchte 'stuk-in-het-stuk-scène', waarin Hamlet afdoende bewijs vindt dat zijn oom zijn vader heeft vermoord.

(Hamlet op, hij stopt, haalt dan zijn handen vanachter zijn rug tevoorschijn. Hij heeft handpoppen om de handen)

(J)/HAMLET : « Spreekt de preek, ik smeeik u, zoals ik u hem heb voorgezegd, vlot van de tong. Richt de daad op het woord, het woord op de daad, en houdt als 't ware de natuur een spiegel voor.

(Polonius komt op met een poppenkast, die hij centraal op de scène opstelt ; het opschrift luidt : ' t Koninklijk Theater van Denemarken ')

(J)/HAMLET : Wilt mijn heer dit werkstuk horen ?

(D)/POLONIUS : Ja, en de koning ook, zodadelijk.

((Adam) komt op als Claudius, hij is geen aardige man)

(A)/CLAUDIUS : Wel, hoe gaat het met mijn neef Hamlet, en mijn zoon ?

(J)/HAMLET : Iets meer familie, maar iets minder familiair.

(A)/CLAUDIUS : Aan zo'n antwoord heb ik niets, Hamlet, die woorden zijn de mijne niet. »

(D)/POLONIUS : Neemt u plaats, mijn heer.

(Claudius neemt plaats in het publiek, daarbij een betalende toeschouwer van zijn stoel verjagend)

(D)/POLONIUS : Het Koninklijk Theater van Denemarken heeft de eer u voor te stellen : 'de moord op Gonzago'. Mijn heer, eerste bedrijf.

(De poppen voeren een romantisch mimespel op, de koningpop en de koninginpop ontmoeten mekaar, worden verliefd, en bespringen mekaar meteen... Polonius grijpt in)

(D)/POLONIUS : Pauze !

(J)/HAMLET : « Hoe bevalt u het stuk, mijn heer ?

(A)/CLAUDIUS : De vrouw verzette zich teveel, medunkt !» *(tot iemand in het publiek :)* Hebt g'hem ? Hebt g'hem ? *(tot de rest van het publiek)* Hij heeft hem niet.

(D)/POLONIUS : Mijn heer, tweede bedrijf... Actie !

(A)/CLAUDIUS : Gezundheit.

(Het tweede bedrijf begint. De koningpop geeuwt, strekt zich uit en legt zich te slapen. Een haaienpop, verkleed als Claudius, verschijnt en begint de koning op te eten ! Claudius staat op, bestormt de scène en rukt de poppen uit Hamlets handen)

(D)/POLONIUS : De koning staat op.

(A)/CLAUDIUS : Staakt de vertoning ! Lichten ! Weg ! *(af, en neemt de poppenkast mee)*

(J)/HAMLET : Ik geloof de geest op zijn woord voor duizend pond !

(D)/POLONIUS : Mijn heer, de koningin wenst u te spreken in haar kabinet.

(J)/HAMLET : Dan zal ik bij mijn moeder komen. *(af)*

(D)/POLONIUS : Ik verberg mij achter het wandtapijt en hoor er de gang van zaken.

(Hij verstopt zich in de deuropening links; Hamlet en (Adam) als Gertrude op)

(J)/HAMLET : Wel moeder, wat moet er ?

(A)/GERTRUDE : Hamlet, gij heeft uwen vader diep gekrenkt.

(J)/HAMLET : *(trekt zijn dolk)* Moeder, gij hebt mijn vader diep gekrenkt.

(A)/GERTRUDE : Wat wilt gij doen ? Gij wilt toch mij niet doden ? Help ! Help ! *(af)*

(D)/POLONIUS : Help ! Help !

(J)/HAMLET : *(heeft Polonius gehoord)* Wat nu ? Een rat !

(Hamlet haalt met zijn dolk uit naar Polonius. Net wanneer hij zal toeslaan, gaat hij plots over in slow motion. We horen Psycho-achtige horrormuziek en de lichten flikkeren als de dolk in Polonius' oksel wordt gepland. Polonius verdwijnt al stervend. Hamlet likt zijn dolk schoon en komt uit de slow motion)

(J)/HAMLET : Dood voor een dukaat. Dood !

(A)/CLAUDIUS : *(op)* Wel, Hamlet, waar is Polonius ?

(J)/HAMLET : Aan het avondmaal.

(A)/CLAUDIUS : Het avondmaal ? Waar ?

(J)/HAMLET : Niet waar hij eet, maar waar hij gegeten wordt.

((Daniel) op als Laertes. Hij is jong, onstuimig, opgehitst, klaar om er tegenaan te gaan)

(A)/CLAUDIUS en (J)/HAMLET : O nee, 't is Laertes !

(A)/CLAUDIUS : Zoon van Polonius.

(J)/HAMLET : Broer van Ophelia !

(A)/CLAUDIUS : En altijd pittig gekleed !

(D)/LAERTES : Oh, bedankt.

« O, gij valse vorst ! Geeft me mijn vader !

Ik zal vergelding krijgen voor Polonius' moord.

((Jess) gilt offstage, Ophelia imiterend ; Claudius af)

Wat nu, welk geluid is dit ?

((Jess) gilt opnieuw)

Dierbaar meisje, goede zus, lieve Ophelia !

(Ophelia schreeuwend op met bloemen)

(A)/OPHELIA : Onbeschaamd droegen z'hem op de lijkbaar,

vanna hey-nonny-nonny, hey-nonny.

En op zijn graf vloeiden de tranen zwaar,

vanna hey-nonny-nonny ha-cha-cha.

Vaart gij wel, mijn duif. »

Ik ben zot ! *(ze strooit bloemen in het rond)* Ik ben mijn piepklein verstand verloren ! *(tot de vrijwilliger die Ophelia speelde)* Ziet ge, dit is acteren. « Hier is wijnruit voor u en rozemarijn voor de herinnering, en ik zou u viooltjes hebben gegeven, maar die verwelkten allen toen mijn vader stierf. » Ik begin me een beetje misselijk te voelen... *((Adam) valt in het publiek en veinst op de mensen te braken)* 't Spijt me, ik ben zo ziek omdat ik meteen ga sterven. Brrrapp !

(D)/LAERTES : *(probeert voort te doen ondanks de chaos die (Adam) in het publiek aanricht)*

« Hamlet komt terug... »

(ADAM) : *(springt terug op de scène)* (Daniel), wat is de volgende scène met Ophelia ?

(DANIEL) : Wat ?

(ADAM) : Wat is de volgende scène met Ophelia ?

(DANIEL) : Er zijn geen scènes meer met Ophelia.

(ADAM) : Nee, komaan. Ik ben er klaar voor.

(DANIEL) : Dat is alles wat Shakespeare geschreven heeft.

(ADAM) : Maar wat gebeurt er dan met haar ?

(DANIEL) : Ze verdrinkt.

(ADAM) : Oh. Ok. *(af)*

(D)/LAERTES : « Hamlet komt terug : wat moet ik doen

Om eerder in daden dan in woorden een waardig zoon te zijn? Zijn...

(A)/OPHELIA : *(komt weer op met een beker water)* Hier ga ik. *(ze gooit het water in haar gezicht)* Aaaaaaaaugh ! *(ze sterft, groet, gaat af)*

(D)/LAERTES : « ...Zijn strot afsnijden in de kerk.
Ja, en tot dat doel, zalf ik mijn zwaard
met een balsem zo dood'lijk dat waar het bloed vergiet
geen cataplasma het ding kan redden van zijn compulsie. »
Huh ?

(Laertes af ; Hamlet op, een deuntje zingend. Dit keer haalt hij vanachter zijn rug... een schedel tevoorschijn)

(J)/HAMLET : « Deze schedel had een tong en kon ooit zingen.
Eilaas, arme Yorick ! Ik kende hem...
Maar stil ! Hier komt de koningin.
(Hij verschuilt zich in het publiek)
Bergt me een wijl, en kijkt.

(Gertrude en Laertes komen op, ze dragen het lichaam van Ophelia – de pop in een laken gewikkeld – en bloemen)

(D)/LAERTES : Legt haar in de aarde; en moge op haar fraai
en onbevlekt vlees viooltjes groeien

(A)/GERTRUDE : Iets liefs voor het liefje. Vaarwel.

(D)/LAERTES : Wacht een wijl met de aarde,
tot ik haar nog eens in mijn armen heb gesloten.

(J)/HAMLET : *(loopt de scène op)* Wie is hij wiens verdriet met zo veel klem weerklinkt ?
Hier ben ik, Hamlet, de grote Deen !

(Hij werpt de schedel van Yorick – hij is van rubber en botst weg. Hij rent naar het lijk en probeert het weg te trekken van Laertes. Er is een korte strijd om het lijk)

(A)/GERTRUDE : Heren ! Hamlet ! Laertes !

(D)/LAERTES : De duivel hale uw ziel. *(Laertes laat het lijk los, net als Hamlet trekt, en het bonkt tegen het hoofd van Gertrude. Gertrude gaat al waggelend af)*

(J)/HAMLET : Ik zal met hem vechten tot mijn oogleden niet meer trillen. De kat zal miauwen,
de hond zal zijn dagje hebben. Geeft ons de degens.

(D)/LAERTES : Kom', één voor mij. »

(Gertrude weer op, geeft ieder een degen, dan bij het weggaan:)

(A)/GERTRUDE : Weest voorzichtig. Ze zijn scherp.

(J)/HAMLET : « Komt, heer.

(D)/LAERTES : Komt, mijn heer (*ze schermen*)

(J)/HAMLET : (*Hamlet treft doel*) Eén.

(D)/LAERTES : Neen !

(J)/HAMLET : Oordeel ?

((Adam) op – ogenschijnlijk als Claudius – maar hij is nog niet-helemaal-gekleed in drie verschillende kostuums)

(A)/CLAUDIUS : Een treffer, een treffer, een duidelijke treffer. »

(DANIEL): Wat hebt gij nu aan ?

(ADAM): Hm, laten we Raad-Wie-Ik-Nu-Ben spelen. (*terug in zijn rol als Claudius*) « Hamlet, op uw gezondheid. Drinkt uit deze beker.

(J)/HAMLET : Nee, zet hem nog een wijl opzij, » oom... vader... moeder... wat ge ook zijt.

(Ze schermen verder. Hamlet doorboort Laertes helemaal)

(J)/HAMLET : Nog een treffer. Wat zegt gij ?

(D)/LAERTES : (*onderzoekt hoe de degen zijn borst binnendringt en uit zijn rug komt*)
Ik ben geraakt , ik geef het toe.

(Gertrude op met de beker)

(A)/GERTRUDE : De koningin zwelgt op uw geluk, Hamlet.

(D)/LAERTES : Madame, drinkt niet !

(A)/GERTRUDE : Ik doe't, mijnheer. Ik bid u mij te vergeven.

(D)/LAERTES : (*terzijde*) Het is de beker met vergif ! Het is te laat.

(Gertrude stikt en gaat af)

(J)/HAMLET : Komt, voor de derde treffer, Laertes. »

(Ze schermen. Hamlet laat zijn degen op de grond vallen, Laertes blijft er tegen vechten)

(J)/HAMLET : Laertes, ho ! Riposte, coupe, coup d'état, café au lait, désarmez !

(Laertes' degen vliegt uit zijn hand, recht in de hand van Hamlet. Laertes raapt de degen van Hamlet op en ze doorboren mekaar.)

(J)/HAMLET en (D)/LAERTES : Merde !

(Beiden vallen ; Gertrude komt weer op)

(J)/HAMLET : « Hoe maakt de koningin het?

(D)/LAERTES : Ze bezwijmt bij het zien van uw bloed.

(A)/GERTRUDE : Nee. De drank ! De drank ! Ik ben vergiftigd. *(ze sterft theatraal, valt in de armen van Hamlet, die haar in de coulissen 'tolt')*

(J)/HAMLET : O schurkerij ! Verraad ! Spoort het op!

(D)/LAERTES : Het is hier, Hamlet. Hier lig ik, om nooit meer op te staan. Ik kan niet meer. De koning. De koning draagt schuld. *(Claudius op)*

(J)/HAMLET : Wat ? De punt ook vergiftigd ? Dan gif, voltooit uw werk ! Hier, gij incestueuze, moordzuchtige, Deense travestiet : volgt mijn moeder ! *(Hamlet vermoordt Claudius)*

(D)/LAERTES : Vergeeft me, Hamlet. Ik ben terecht gedood door mijn eigen verraad. *(sterft)*

(J)/HAMLET : De hemel bevrijde u ervan. *(hij is ook stervend)* Ik volg u. *(tot publiek)* Gij die bleek ziet en beeft bij deez' gelegenheid, die slechts stom zijt of toeschouwer van dit bedrijf ; als gij mij ooit in uw hart gedragen hebt, onthoudt u nog een wijl van mooispraak en vertelt met een zucht vol smart aan deze wrede wereld mijn verhaal. De rest is stilte.

(hij kokhalst, stuiptrekt en sterft dan in een mooie balletpose)